

Bài m văn c&a Ti&u T&u

“**Nói**”, **không phai dĩ**. Thật vui ! Nhưng gì mình nói, gấp ông Mít nghe xuôi tai , ưng gì tут gù : “**Thằng !...Nói nghe đòn c à !**”. Còn gấp ông Xoài , nhưng gì mình nói đó , ưng lòi nghe không...lòt lò tai , nên thay lòng nhẫn mệt lòc đòn : “**Mồ !...Thằng ăn nói ngập ngào , nghe vô duyên thay mồ nồi !**”. Rồi, theo...thói quen xưa nay, ngồi i “chỗ” mình nói chỗ biết làm thính , còn ngồi i không chỗ u thì tiếp tục c chử trích phê bình dài dài...Đó ! Đò thay “**Nói**”, không phai dĩ ! Phai tùy đòn tòn ng mà nói , nghĩa là phai...“**bắt gân mệt**” ngồi i nghe , đòn nói làm sao cho nó xuôi...

Các nhà lãnh đao chúc đã rành cái “mánh” này cho nên họ nói tròn công chúng nghe xuôi rót ! Có ngồi i xưa miêng nói họ mệt dân. Suy cho cùng , họ nói mà dân nghe bùi tai dân khoái cũng là điều tốt thôi !

Nhưng , cũng có những nhà lãnh đao bùi c lên diễn đàn cù tòn ng mình là mệt...“siêu sao” tròn vô sô máy quay cùa các đài truyền hình thay giòi , nên phát ngôn bùa bã , nói xuôi nói ngồi i mà không hay. Tự dòn nhò chò tò chò nòn c VNXHCN đã nói : “**Cuba thay VN nghĩ , Cuba nghĩ thì VN thay c**. Chúng ta cùng giòi gìn hoà bình cho thay giòi...”. Nghe...nghò ch nhĩ chò là không thay lúc nào “**hai đòn a**” cùng thay c thì lòi y gì “**cùng giòi hoà bình cho thay giòi**” ? Mệt tò đòn nòn a là thay tòn ng VNXHCN tuyên bù mệt cách sung sướng : “**Toàn dân bùi c ra bùi n lòn**”. Chết cha ! Hồi năm 1975 , cù triều ngồi i VN đã “**bùi c ra bùi n lòn**”, bùi lòn thay chò a đòn sao mà bây giờ lòn ng bùi u toàn dân ra đòn nòn a ? Rồi đòn liòn đòn lòi cho ai ? Cho Tàu chò c !

Có l°u “th°u tri>t ”nh°ng s° h° n°y n°n các nh°a l°nh đ>o...“siêu c>p” & các x° c>ng s>n d°ng m>t “mánh ” kh>c : đó là nói...tràng giang đ>i h>i đ> nh>ng ng>i nghe kh>ng tài n>o “n>m b>t ” nh>ng g>i h> mu>n nói – d>i nhiên , h> kh>ng quên lâu lâu ng>ng nói đ> v>tay cho h>i tr>ng...gi>t m>nh v>tay theo k>o m>i ng>i...ng> h>t còn g>i ! – Còn nh>ng ng>i nghe c> ng>i đ> ra đó, lâu lâu đ> c>t do...ngáp !

Đã nói : “NÓI”, không ph>i d>t mà !

NÓI & V> "NÓI "

Nói v> "NÓI", ông bà m>nh ngày x>a d>y con cháu : " Bi>t thì th>a th>t , kh>ng bi>t thì d>a c>t mà nghe ". Hay quá ! Cái g>i m>nh bi>t thì m>nh h>ay nói – d>i nhiên là m>nh nói nh>ng g>i m>nh bi>t t>ng t>n , có g>c có ng>n , lo>i hi>u bi>t có...đóng d>u ki>m ch>ng đ>ng hoàng , có...ph>c-tuya o-ri-gin ch> kh>ng ph>i đ> d>m . Còn cái g>i m>nh kh>ng bi>t thì...th>c mi>ng x>a v>làm chi cho nó l>i cái qu>e cái d>t c>a m>nh ra ! Thà là m>nh làm thinh , l>a...c>ây c>t nào g>n ch> ng>i ta đang nói đ> "ăn ch>c" là nghe cho rõ, r>i ch>u t>m l>ng nghe mà h>c h>i th>em , h>u m> mang hi>u bi>t. D>i nhiên , m>nh kh>ng n>n "nh>m m>t nghe", b>i vì m>y..."nói s>i " hay có t>t "n>" đ> ch>ng t>s> hi>u bi>t "minh m>ng thi>en đ>a" c>a h> , cho n>n l>m khi m>y ch> c>ng nói..."tr>t bàn đ>p" mà kh>ng hay (M>c lo "n>" thì làm sao... "nghe" rõ nh>ng g>i h> nói ?) N>u m>nh "nh>m m>t nghe", nghĩa là m>nh hoàn toàn tin t>ng vào nh>ng g>i "nói s>i" nói, là m>nh ti>p th>u..."h>àm-b>a-l>ng" cái đúng cái sai , cái hay cái d> , mà trong đ>u c> đ>nh ninh t>t c>là...s>dách h>t ! Có l> t>i vì ngày nay có quá nhi>u ng>i "d>a c>t mà nghe " theo ki>u đó n>n th>y có "nói s>i " đ>u h>om s>m mai "bi>n" thành "Th>y" ngon lành !

& các x> c>ng s>n , "nói s>i " kh>ng bi>n thành "Th>y", mà bi>n thành "L>nh T>". H> kh>ng c>n "Bi>t thì th>a th>t", b>i vì "Nói" là đ>c quy>n c>a h> , cho n>n "Bi>t", h> nói đã dành , mà "Kh>ng bi>t", h> c>ng...nói tu>t ! " Tiên s> th>ng nào d>ám nói l>nh t> nói sai !". Còn v> s> "D>a c>t mà nghe" đ> m> mang ki>n th>c thì..."đ>ch có c>n", b>i vì "Ta đã là đ>nh cao tr>í tu> thì còn th> g>i mà ta ph>i h>c h>i th>em? R>o kh> ! ".

Nói v> "Nói", đ>n đ>ây b>ng đ>ng "lý lu>n Mác Lê" thành ra... "h>t n> c>c nói". Th>oi ! Ng> ng v>y!